

Lo Somatenç

DIARI REGIONALISTA Y D'AVISOS Y NOTICIAS

AÑO XII

Reus. Dimecres 1 de Setembre de 1897

Núm. 3.356

PREUS DE SUSCRIPCIÓ

Reus, un mes. Pts. 1350 A
n províncies trimestre. 1350 A
Extranjero y Ultramar. 1350 A
Anuncis, a preus convencionals.

Administració y Redacció

PLASSA DE LA CONSTITUCIÓ, (PORXOS)

PUNTS DE SUSCRIPCIÓ

En la Administració d'aquest diari y en les principals
libreries d'aquesta ciutat y de fora.
En Barcelona, litografia Mallorquina, carrer Junquera, 6.
No's retornen los originals encara que no s'publiquin.

Farmacia Serra

Arrabal Santa Anna, número 80, prop á la plassa de Catalunya

MALALTS DELS ULLS

Lo DOCTOR BIADA, oculista del Hospital del S. C. de Barcelona, ex-
equete de clínica y ab titol de las universitats de Berlín y Wurzburg, ex-ajudant
dels Drs. Wecker y Landolt de Paris.

Reb en CONSULTA á Reus, tots los diumenges y dilluns de 9 á 12 y de 4 á 5.
Arrabal alt de Jesús, 38, sobre'l Correu.

Los demés dies á Barcelona, Clars, 44, cantonada á la Gran Via, de 11 á una
y de 4 á 5.

SECCIÓ DOCTRINAL

Lo problema de Cuba

Lo general Martínez Campos, de quins dots militars y políticas se pot discutir pero de quina bona voluntat y recte intenció ningú ab justicia pot dubiar, ho ha dit, y ho ha dit interpretant fidelment la opinió de la gran majoria del país; *desitjo que vinga qui resolga lo problema de Cuba, si es que la solució no arriba tard.*

Urgeix per molts conceptes. Perqué la nació no pot continuar indefinitivament mirant impossible com s'envia á morir á l' altre banda del mar lo floret del seu jove; perque no pot seguir endogalantse, comprometent son benestar futur, pera mantenir le seva dominació sobre unes terras que no li han de portar ja en endavant cap profit; perque l' seu malestar y las seves desgracias no donguin ocasió á esser explotats per cap classe social ni per cap partit polítich, ab perill pera la tranquilitat pública, y finalment, en altre orde d' ideas, perque ha d' arripiar la hora de que l' s'furs de la rahó y de la justicia prevalgan sobre l' dictat de l' orgull y las arrogancies de la forsa.

A ningú de clar jubi s' amagin la dificultat de la situació què atravessem.

Pera obtindre l' concurs del país, pera lograr d' ell los sacrificis que se li vullan exigir, s' ha hagut d' exaltar exageradament los seus sentiments, s' ha hagut de crear una atmòsfera artificial de patriotisme renyit ah tot sentiment d' humanitat y benevolència; y questa exageració, questa atmòsfera, es avuy un dels principals obstacles ab que tot govern haurá de lluitar. S' ha dit y repetit que l' honor nacional exigia vencer antes que tot, y questa idea s' ha infiltrat en l' entendiment de molts, ara qualsevol govern que decideixi, que transigui, semblará que atenta al honor nacional.

Es cert que la opinio ha reaccionat, es cert que la gent de seny posa la conveniencia, lo pervindre y la vida de la nació, molt per sobre d' aquell antipatriotic y mal enès honor nacional, pero no es ménos cert que no faltaran descontents, interessats y de bona fe, y que no faltará qui, ab lo pretext de patriotism, tracarà d' aprofitarsen pera les seves miras particulars. Los partits polítichs serán los primers de ferne unaarma pera la consecució dels seus propòsits. Ja n' hi ha que fa temps se venen preparant á cara descoberta y que no s' amagin de dirlo.

Ab rahó, donchs, tem En Martínez Campos que la solució del problema de Cuba arribi tart.

S'ha seguit de bon principi y de bona fe la política que més o menos l'art y no de bon gràt s' haurá de seguir, las consecuencias pera la tranquilitat de la nació no haurian sigut tant perilloses, los

La que paga més contribució de la província ÚNICA FARMACIA OBERTA TOTA LA NIT

perjudicis per ella soferts no haurian sigut grans y la solució del problema de Cuba no hauria sigut potser tant dolorosa pera la metrópoli com la que ara pot tenir.

Pero la política del *quiero y no puedo*, va prevaleixer, y aquesta política, que no ha servit pera resoldre l' problema, ha sigut bona pera fer la seva solució més difícil y pera volterla de perills.

No pensém que á un home de la alta intel·ligència d' en Cánovas se li haguessin escapat aquestas possibles consecuències. Volém creure que las havia previst, en quin cas no hi ha més remey que convenir també ab en Martínez Campos dihent que s' va equivocar respecte dels elements ab que conlava pera acabar la guerra sols ab la guerra.

Homes y diners no n' han faltat, pero la guerra no s' ha acabat ni fa cara d' acabarse.

Mort en Cánovas, qui pot carregar sobre les seves espaldas la continuació d' aquesta politica?

La conveniencia, la necessitat de cambiar de política pera resoldre l' problema cubà s' impone. Desgraciadament, cap partit, cap home de prestigi hi ha que tingui sobre aquest punt un criteri determinat y formal y prou forta pera imposarlo.

Lo partit liberal que havia impost contra cor la autonomia quan se vaya lluny del poder, are que creu ab motiu que aquest anirà á parar á las seves mans, se'n arrepenteix y per boca d' en Sagasta enlayra la bandera de la aplicació inmediata de las reformas decretades per En Cánovas. En Silvela no té més programá que la liquidació, frase vaga quina trascendència ningú pot apreciar. Qui es, donchs, que pot resoldre lo problema de Cuba? Y principalment qui pot resoldre y respondre de las consecuències de la seva solució?

Notas regionalistas

Si casi fa plorar el veurer com en nostra nació catalana s' deixa molt mal parada la rahó, en canvi doncs b' de veurer com en totes las parts del Estat Espanyol s' desperta lo sentiment de la nacionalitat. Qui porta la senyera contra l' centralisme en aqueixa lluyna es, á no dubitarlo, la bella Euskaria. També ella vol avuy reconquerir sa perduda nacionalitat y l' colossals estorsos que ha fet per conservarla, ja contra las àligas romanas, ja contra aquella munió de pobles germans que s' llensaren sobre l' mon civilisat en l' alba de la Edat Mitjana, ja contra los que brindanli èmistes han dut sols lo desgabell á casa seva, los emplea avuy á reconstituir son carácter nacional. Per això tracte avuy com avuy de conservar los dos puntais mes fermis de la nacionalitat la llengua y l' dret. Per aquest últim s' crea en la Universitat de Oñate una càtedra de *Dret foral*, germana de la barcelonina de *Dret Català*, de

la que surtirán los jurisconsults tots de tal nació euskara y catalana escampar per las encontroadas de sus patrias l' element de la vida nacional. Y per lo que tococa á la llengua, fins la mateixa Navarra crea càtedra y ha publicat ja fins lo programa d' oposicions á la mateixa, que s' estableix á Pamplona, costejada per la Diputació. Lo dret y la Llengua de la nació euskara, tindran en Oñate y Pamplona un cult permanent y una iglesia sempre oberta.

No's etegui per això, que Catalunya s' quedé entera. També ella s' despieta y si bé la somni ha sigut engany i pesat no per això abandona sa empresa. En efecte; aquí estem assistint á la reconstitució de son carácter y en totas las tendencias notem un afany constant de catalanizarlas. Lo carácter nacional un cop reconstituit serà la palanca que moguda pel voler d'un poble efigegarà mes avall del Ebro totes aquestes institucions exòtiques que avuy s' desnaturalisen y fan malbé. Véiem en efecte, que la Junta del important Cassina Miramar de Tossa ha acordat valerse de la llengua catalana en tots los actes y documents oficials de la societat; la societat *La Marellesa* de S. Boi de Llobregat sembla que aviat fará l' mateix. Per altra part, en comptem ja ab una nova societat, ab lo *Foment Regionalista de Berga*.

Y, per fi, està ja acabada la lápida que pera acort de la Unió Catalanista ha de posseir en el atrí de la Basílica de Santa Maria de Ripoll en la qual s' hi consignan las paraules que digné l' Excm. E. Ilm. Sr. Bisbe de Vich, cuan se celebrà la consagració del restaurat rati temple mil·pòlls.

Los nostres germans de La Provença també fan bon camí.

La assistència del President de la República Francesa, á las festes felibrenques d' Enguany, abutot y manifesta adhesió á las tendencias descentralizadoras. No ha pas satisfet á tots los regionalistas provençals. Es que l' s' d' allà van acostançar á nostra manera de pensar y son ja molts y molt importants los elements que sentan anyoransa per la llibertat de sa patria.

Al entrar Mr. Faure, en lo Teatre d' Orange, fou saludad ab forts crits de *Visca l' Mistral*, ab tot y no assistir lo gran poeta á la representació.

Referintse á questa salutació diu en Joan Gerrié en un de sos notables articles:

«Això significa clarament *Visca l' poeta* en aquest temple de poesia, ahont los polítichs no hi tenien res que veure; *Visca l' ànima de la Provença!* en aquest teatre tan ligat ab la gloria d' una rassa antiga, honora los administradors improvisats del Estat, acaparador s' hi havian introduït per la cobardia dels uns, la debilitat dels altres y la ausència en tots d' energia».

ARTS Y LLETRAS

La caseta pobre

(De Adolphe Frères)

Al sendemà, al dematí, la pluja regalimat pera vidres obrint ensempe cloths negres en la neu. El soiet up plora la noia torca assobre del miserabile lit, i la mare sent com si el sang la cobris fins el cor. I la pluja no minava, el cel arroixà la terra. Se sentent al-

gunes riatlles al corredor; però fa massa fred per a obrir i demanar qui hi ha.

El noiet plora i la noia ronca.

—Estabellen la porta de dalt, sens? —murmura la mare trencant un dels peus de la taula per a encendre un xic de fog.

—Sembla que a dalt clavetegen alguna cosa.

La pluja rebat tristement els vidres i l'vent audola com si fos un remad de llops afamats.

Altre cop ressonen passos feixugs i per les parets ensopèguen dugues caixes sordes. Truquen a la porta i apareix un fuster: «El metge m'ha recomanat que no em descuidés de fer una visita per casa vostra, per si de cas feia falta» —Altres homes passen duent dugues caixes de mort.

Per la finestre els goita la mare.

La llitera de morts era massa estreta i una de les caixes dels difunts va reliscar i va anar rodolant cap en terra.

El nen plora i la noia ronca.

Sens volgner parar en tot el die la pluja ennuega el cel esblaimat i ni un ànima travessa pel toronet del devant.

A la vesprada, la mossa començà a desvariejár, i am ses màns tot ossos, esgarrapaba la cortina, es daba cops de puny al ventre inflati s'esgargamellava, cridant am veu ronca.

La pedregada fa tamborinejar els vidres; i el noiet diu:

—Es un espectre que juga al timbal; amb els seus ossos pica an els vidres.

Silenciosa, la tempesta audola darrera la porta.

La noia va morir.

Allavois la dona va sortir cap en fora per a arreplegar una gallada de neu, i am la esmortuida resplendor d'un llumet greixós, es va posá a netejar la seva filla morta; va rentar el cos emmagrit, boi arronsat per la miseria, les mameles seques quand tot just eren en la flor, do pit tant estret que fins se li podien comptar les costelles; i'l ventre bonyegut amb taques negres. A cada punt la mare reposava un xic, extenuada de tocar aquella carn inerte, i que fins li semblava estranya.

De la cortina en arrèncà un llençol i va juntar les mans de la morta, posant-les en mig un remell de flors artificials. Les posà a pentinar-li la cabellera, espargida pel llençol; però a la primera estrebada, li quedà en la mà un munyo de cabells; tota ella s'va extremir creient haver fet sofrir la morta. Demprés es va abromar en un llarg ensopiment.

El pobret gresol esclaríà tristement aquesta escena: i ho esclarí tota la nit, fins que al dematí, sa ténue resplendor es tornà llum fluida. La finestra s'ubriaga de blau i d'or, com un cel de llegenda; els gafarrons saltironen jogant pel sol; el carreró sembla una canalada de fresca omb onades lluminoses i subtils, i el noiet extén sos brassos ansiosos vers la primavera, dient:

—Jo també vull anar a jugar cap a fora.... al carrer!

Peré la mare s'ha tornat boixa i la porta està tancada.

JOAN PEREZ JORBA.

DE VIATJE

CARTAS DE «LO SOMATENT»

No sempre l'home consegueix lo que's proposa. Jo en aquesta vos volia descriure lo que tot antant en lo treir passés devant ma vista; l'espai ab son blau cel sense tacàs, la infinita planura del Mediterrani, la gran extensió de terreno ferm que a las vorras de la vía s'troben principalment des de que's passa Cambrils fins a la Atmetlla; la manera com la campinya a mida que'l tren segueix sa marxa s'transforma fins arribar a la hermosa hòrta que fecundísa l'Ebre y l'ns senyala la meta de nostre viatje; pero hensaqui que al anar a pujar al tren y en coire de 2.ª classe a Salou, me topo ab dos soldats arribats en lo darrer vapor corrèn de Filipines, lo «San Ignacio de Loyola», què dich dos soldats, dues calaversas humanas, dos verdaders esqueletos animats, que trencava'l cor de mirarlos, agafaven esgarritanes de dolor, y l'plán meu cau com castell de cartas.

En élls s'hi clavava-ma vista com si intentés cercar lo mal que l's reduí a aquell estat. Tot lo demés m'era completament indiferent.

Que haguessin arribat sense un cama ó un brás, que son rostre estés clivillat de ferides, però que sos cosaus vesessen vida, y no m'hauria preduhit tan mal efecte y m'evitaria avuy, fins l'openarme de la guerra.

Mes élls venien sencers: les balas volgueren res-

pectarlos, los matxets no arribaren a esquinçar las seves carns.

Lo clima, las aygues y qui sab si altres causes, rosegaren aquelles avans robustas naturalesas plenes de vida y de sanch y tanta via feren, en tan mal estat los han deixat, que l's seves respectivas famílies tindrán de fer no pochis esforços para recordarlos.

Quiba escena més trista no serà l'abrazada entre l'fill y la mare al poble!

De pensarho solzament n'hi ha pera que l's ulls vessin llàgrimes a bundó, que l's cabells se'n posin de punta, que l'cor bategui ab forsa extraordinaria, y que l's llavis, moguts per aytal impressió... mes deixém als llavis, que l's grans dolors son muts.

La tornada del soldat inútil muda es també: los esclats d'entusiasme eran a la anada, en la que l's partidaris de la guerra per la guerra y aquells que tenían la boca plena ab allò, hasta la última gota de sangre y la última peseta, lo fabricavan y esverats de la seva obra retirant ab por los ulls dels malalts.

Quan a Barcelona s'embarcaren al tren, los dos de que l's ocupem, se l's hi digué que a totes las estacions trobarian lo que l's tes falta y... efectivament a Tarragona demanaren caldo y lo que es sino n'han trobat de fet a casa seva a horas d'ara estarán dejuns.

Ja se l's obsequiá, pero ab melindros, que l'Jerez se quedà al taulell.

Una nota simpàtica cal, no obstant, registrar en lo viatje. Una bona senyora que en lo mateix repartiment anava, no s'cansava d'aconsolarlos, encoratjantlos en sa trista y fatigosa pelegrinació.

Deu li paguí a aquella bona senyora!

Si l'Gobern, vellant per aquells fills de la patria que sense respirar li han ofert sanch y vida, tingüés bon cuidado d'enviarlos als balnearis que te la mateixa Espanya que han anat a defensar en aquelles llunyanas terras y l's subjectés a la clínica d'entesos metges, pot ser reviscolarián y tornarián a la vida y sobre tot s'evitarian aquests espectacles tan tristes.

FRANCESCH COLOM ESCODA.

Tortosa 31 Agost 1897.

CRÒNICA REGIONAL

OBSEERVACIÓ METEOROLÒGICAS del dia 31 d'Agost de 1897

FACILITADAS PER D. RAMON GISPERT

HORAS d'obser-vació	BARÓMETRE aneroide	GRAU d'hu-mitat	PLUJA en 24 hores	AYGUA evap. en 24 h.	ESTAT del cel	OBSER-par-ticular
9 m.	757	72	0	64	Partic.	Bas
3 t.	753	70	0	64	Partic.	Bas

HORAS d'obser-vació	TEMPERATURAS Maxima	Minim.	Term. tipo	VENTS direccio	NUVOLS classe	can
9 m.	45	30	27	S.	03	03
3 t.	35	32	27	S. Cirrus	03	03

En altre lloch del present número publiquem una carta que l's envia nostré company de redacció, señor Colom y Escoda, desde Tortosa. Durant son viatje per la costa valenciana y tal vegada potser per las provincias andalusas, nos anirà eniant correspondencias dels païssos que visiti, describint son estat moral y material, las quals creyem serán allegides ab gust per nostres apreciats lectors.

Segons circular que acabém del rebre, lo «Colegi Peninsular», establert en lo carrer Nou de Sant Francesch, núm. 2, Barcelona, ha augmentat sas classes estableint dugas de novas, una de llengua catalana y una altra de literatura catalana.

Molt acertat ha estat lo director del esmentat colegi en ampliar sas classes en tan racional y patriòtic sentit, y desitjariam per lo tant que l's pares aymanis de la verdadera instrucció de sos fills, premessin lo zel y constància de tan ilustrat professor.

Notícies rebudes per diferents conductes, convenen en que per alguns pobles inmediats a nostra frontera se nota moviments de personas conegudas per aas ideas carlistes, y algunos per haver fet ademés la passada campanya.

S'assegura que s'han celebrat algunas reunions sobre las quals res s'ha pogut traslluir, puig ja se sab que la més completa reserva caracterisa als partidaris del Pretendent, diferenciarse en això de nostres polítichs governants.

Per lo que s'veu, encara no s'ha acabat la ratxada de desgracias que venen aterrant a la pobre Espanya.

La notable «Revista Gallega» segueix publicant la traducció al idioma gallego del estudi sobre la «Literatura gällega» que vením publicant en nostres columnas.

Nostre estimat paisà lo llorejat escultor D. Agustí Querol ha comensat á modelar la estàtua del poeta y autor dramàtic català don Frederick Soler, que, com saben nostres lectors, s'ha de colocar en la piazza del Teatre de Barcelona.

La Associació euskara dels Baixos Pirineus celebrarà aquest any Jocs Florals, en Saria, l'dia 31 de Setembre vinent, y l's poetas euskars que desitjin pendre part en dit certamen, han de dirigir las seves composicions dintre d'un sobre lacrat, avans del dia 30 d'Agost, a la Associació euskara, en la alcaldia de dita vila.

Lo tema es lliure, pero no obstant y això, la Associació euskara veuria ab gust que l's poetas vascons tractin preferentment sobre l's motius següents: La lluña per la existencia baix las formes de la agricultura, la cría de bestiar y la pesca; en una paraula, l'atrall que fa viure d'una manera honrada al pagés y al pescador euskars.

La «Revista Gallega» de la Corunya que dirigeix nostre afectuós amic Galo Salinas Rodriguez, en son darrer número s'ocupa del premi guanyat per l'«Eco Republicano» de nostra ciutat en lo Certamen de Tarragona y li trasmet sa mes coral felicitació.

Agrahim á nostre apreciat colega son recor a nostra ciutat.

Segons nos comunican de Vilanova la policia se personà en lo local de la societat obrera de las «Tres Classes de Vapor» y manà disoldre la societat. Acte contínuo siguieren detinguts en sos domicilis un bon número d'individuos perteneixents a la mateixa y dels que mes se distingian en sa organiació.

No podém suposar de cap manera que aqueixas detencions estiguin relacionades ab la persecució del anarquisme.

Diumenge passat se celebra una important festa patriòtica al Masnou, pintoresca vila de la costa de llevant. L'«Orfeó Català» de Barcelona fou la que va organizar dita festa, gràcies a la iniciativa de son digno mestre-director en Lluís Millet, que es natural d'aquesta vila.

Se cantaren moltes cançons populars catalanes, es-trenantse'n una titulada «La bandera catalana», lletra d'en Riera y Bertran y música de García Robles. Dits compòsits fou acollida ab frenètichs aplausos.

Continuï fan important associació musical en sa profitosa tasca, puig això se va refent la patria que ja casi ens havia desfigurat la influència de la maleïda centralització.

Los diaris parlan aquells dies del viatje que han fet á S. Sebastián lo Sr. Portas y otros individuos del cos de policia de la província de Barcelona encarregat de perseguir als anarquistas. Se diu que l'objecte del viatje obeheix a las gestions que s'estan fent per crear un nou cos de policia per vigilar als extrangers indocumentats que's refugien a Espanya. Los travalls fets fins ars sembla que no han donat cap resultat, donchs ab tot y ser molts los aspirants castellans per las plazas del nou cos, se troben ab ls dificultat de que casi cap d'ells sab llengües extrangeras, condicio indispenable per ingressar en dit cos.

En vista d'aquest grave inconveniente, se diu que un cap gros de Madrid ha tingut la pensada de proposar que s'obligi als extrangers a saber la sin par llengua castellana y a parlarla á tot drap fins en la esfera privada.

No s'ha encara ahont aixecarán lo monument que s'ha de dedicar al autor de la pensada.

La comissió executiva de la Exposició Nacional d'Indústries modernes, que ha d'inaugurarse á Madrid y lo dia 20 d'Octubre pròxim venir, ha enviat ja á las Cambras de Comers, Cambras Agrícoles, Lligas de Productors, Societats Económiques d'Amics del País, Consells provincials d'Agricultura, Indústria y Comers, y además al Círcol de la Unió Mercantil y al Círcol Industrial de Madrid, així com al Foment del Travall Nacional é Institut Agrícola de S. Isidro de Barcelona les cédulas pera la inscripció dels expositors, los cuales poden passar a recullirlas en ditas societats y corporacions, ahont se l's hi facilitaran gratuitament. Lo plazo pera la inscripció acaba lo 15 del actual Septembre.

En el darrer número de la revista «L'Espresso» se publica un article de M. G. Vassalli, en el qual explica la importància de la llengua italiana en la cultura europea, i en particular en la cultura italiana. Els autors de l'article argumenten que la llengua italiana és una de les llengües més antigues i més cultes d'Europa, i que ha estat la llengua de referència de molts dels grans escriptors i científics italians. Els autors també argumenten que la llengua italiana té una gran influència en la cultura i la literatura d'altres països, com ara França, Anglaterra, Alemanya, Itàlia, etc. Els autors finalment argumenten que la llengua italiana és una de les llengües més belles i més difícils d'aprender, i que els seus usuaris són molt orgullosos de la seva llengua.

